

масового споживання, створене промисловою революцією, все інтенсивніше диференціюється, перетворюючись на «демасіфіцроване».

Найбільш важливими проблемними питаннями (проблемами) маркетингу є проблема (точніше, мета) маркетингу та маркетингової діяльності, що полягає в тому, щоб збути, продати, реалізувати товар будь-яким способом і будь-якої якості. Така економіка ніколи не буде працювати на потреби людей, її завдання полягає у стимуляції попиту людей на товари за допомогою реклами і моди, щоб їх реалізація приносила максимальний прибуток. Тому маркетологи представляють інтереси не споживача, а виробника (підприємця) [1].

Сучасний маркетинг повинен базуватися на швидкому, гнучкому плануванні нововведень, в центрі яких завжди повинен бути споживач. Нові продукти можуть створити нові ринки, а на наявних ринках допомагають потіснити конкурентів. Якщо найчастіше пріоритети віддавалися мінімізації ризику виходу на ринок з новим продуктом, то сьогодні пріоритети зміщуються у бік прискорення виходу на ринок, прагнення стати на ньому піонером, що, як правило, має більшу долю ринка. Втрати від пізнього виходу на ринок можуть суттєво перевищувати втрати від недостатньої ефективності нових продуктів [4, 203].

Джерела та література

1. Лилик І. В. Маркетинг в українській економіці: монографія. Київ: КНЕУ, 2008. 243 с.
2. Соколенко В. А. Сучасні тенденції розвитку маркетингу. *НТУ «ХПИ»*. 2012. URL: <http://blog.twitter.com/2012/03/numbers.html>
3. Романенко О. О. Види маркетингових інтернет-стратегій. *Економіка: реалії часу*. 2014. № 6 (16). С. 70–76. URL: <http://economics.opu.ua/files/archive/2014/n6.html>
4. Череп А. В., Абліцова Т. С. Розвиток сучасного маркетингу та вимоги до нього. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2009. № 1. С. 202–205.

Панченко М. – аспірант

Науковий керівник: д. е. н., проф.

І. Кичко

Національний університет
«Чернігівська політехніка»

м. Чернігів, Україна

Перспективи та ризики залучення іноземних інвестицій в економіку України

Сучасний економічний стан України характеризується нестабільністю та погіршення переважної більшості макропоказників. Саме тому особливо важливу роль у процесі розвитку української економіки починають відігравати інвестиції, зокрема іноземні. У зв'язку з залученням інвестицій, Україна має можливість отримати позитивні довготривалі тенденції, основними з яких є поліпшення платіжного балансу; комплексне використання ресурсів; розвиток експорту, технологій, досягнення соціально-економічного ефекту (підвищення рівня зайнятості, розбудова соціальної інфраструктури тощо). Водночас, отримання іноземних інвестицій для України є потенційним джерелом загроз, таких як, залежності від іноземного капіталу, зниження рівня конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників, трансфер капіталу за кордон.

В Україні нині активно використовуються адміністративні важелі залучення інвестицій, так на законодавчому рівні вносяться зміни щодо створення державних гарантій для інвесторів, змінюються ставки ввізного мита на імпортовані товари. Не дивлячись на це рівень інвестування в економіку України стає критичним, зменшується обсяг інвестицій в зв'язку з недовірою до влади, складною політичною ситуацією в країні, низьким рівнем захисту доходів при вкладенні капіталу.

Досвід інших країн світу, численні наукові розробки підтверджують той факт, що прямі інвестиції іноземних країн мають великі переваги для країн, які їх приймають. Вони є способом підвищення технологічного рівня підприємств, їх продуктивності, стимулом структурних змін в економіці [1–3].

Серед ризиків збільшення інвестицій у вигляді іноземного капіталу в українську економіку є загроза серйозної конкуренції українській промисловості, особливо для середнього та малого бізнесу. Але захист економіки від залучення іноземних інвестицій, це – не відмова від іноземних інвестицій, які необхідні, а нейтралізація негативних ефектів, забезпечення інвестиційного процесу системою безпеки. Крім того, економіка України залишається вразливою в зв'язку з великим впливом впровадження західних програмних продуктів іноземного виробництва. Важливою постає проблема створення національної операційної системи. Необхідним є пошук шляхів вирішення питання створення вітчизняної матеріально-технічної телекомунікаційної бази та підтримки з боку держави.

Дуже помітний розрив в інвестування процесу цифровізації економіки між розвиненими країнами та Україною. Тому в Україні необхідно відпрацювати пріоритетні напрямки пов'язані з розвитком цифрових технологій та кіберзахисту, які б підвищували рівень економічної безпеки та спонукали інвесторів до нових вкладень.

Для цього в Україні відпрацьовуються заходи з посилення кібербезпеки, в тому числі: в закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», в Постанову КМУ «Про затвердження Загальних вимог до кіберзахисту об'єктів критичної інфраструктури», вносяться зміни, що мають сприяти посиленню захисту економічної інформації; Національним банком України розроблюється проект щодо кіберзахисту платіжної системи; створюються організації на які покладено розробка інвестиційної стратегії цифрового розвитку та кіберзахисту.

При переході на цифрові технології серед першочергових завдань збільшення обсягу інвестування в економіку України є: дотримання рівноваги між інтересами інвесторів та державної політики; розробка дієвих механізмів регулювання безпеки і, захисту власності, конфіденційності інформації, національних цінностей та інтересів; врахування інтересів інвесторів.

Створюючи сприятливі умови для вкладання іноземного капіталу, оголошуючи про національний режим для нього, практично в усіх країнах світу процес залучення іноземних інвестицій в тій чи іншій формі регламентується: їхній приплив заохочують в одні галузі виробництва і обмежують в інші, насамперед, гірничодобувного, аграрного сектору, сфери послуг (транспорт, комунікації, фінанси і страхування) тощо. Так, у США налічується 42 види діяльності, які вважаються стратегічними. Рада безпеки може накласти вето на будь-яку угоду, в якій вбачатиме загрозу безпеці та національним інтересам країни. У багатьох іноземних країнах присутній контроль за поглинанням зарубіжними інвесторами національних підприємств. У Німеччині інвестор повинен повідомити компанію при захопленні 25 % акціонерного капіталу. У Великобританії отримання контрольного пакету акцій підприємств переробної промисловості іноземцями – заборонена, якщо вона суперечить національним інтересам.

Надходження інвестицій в економіку держави чи регіону є фактором однозначно позитивним. Але звичайно, внутрішні інвестиції виглядають набагато привабливішими, ніж зовнішні, адже вони не обтяжені тими багатьма проблемами і незручностями, що пов'язані з експансією іноземного капіталу.

Разом з тим об'єктивні закони світової економіки, процеси міжнародної міграції капіталу свідчать про те, що Україна не може стояти в стороні від активного залучення і використання іноземного капіталу. У той же час, інтеграція економіки України у світові процеси і структури вимагатимуть тривалого часу і повинні здійснюватись поетапно, в міру визрівання відповідних внутрішніх та зовнішніх передумов.

Таким чином, вивчаючи загалом вплив іноземних інвестицій на економіку України, перспективи його залучення, можна зробити висновок, що залучення прямих іноземних інвестицій

в економіку має ряд значних переваг. Прямі іноземні інвестиції можуть бути джерелом не лише капіталу, але також нових технологій, навиків менеджменту і системи маркетингу, позитивних структурних зрушень в економіці України. Ці ресурси, в свою чергу, стимулюють конкуренцію, новачі, акумуляцію капіталу, сприяють створенню нових робочих місць.

Джерела та література

1. Кичко І. І., Холодницька А. В. Перспективи використання інвестиційної політики держави як інструменту структурної перебудови економіки. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка*. 2017. № 192. С.18-24.
2. Кичко І. І. Перспективи реалізації моделі венчурного інвестування в Україні. *Проблеми і перспективи економіки і управління*. 2016. № 3 (7). С. 171–177.
3. Managing the economy’s investment attractiveness of the state as a component of international business development/L. Shynkaruk, L. Ivanchenkova, I. Kychko et all. *International journal of management (ijm)*. 2020. May 2020. P. 240–251. URL: <http://www.iaeme.com/ijm/issues.asp?type=ijm&vtype=11&itype=5>

Первишева Є. – студентка

Науковий керівник: ст. викл.

О. Зіброва

Національний аерокосмічний університет імені М. Є. Жуковського «ХАІ», м. Харків, Україна

Розробка фінансових рекомендацій для морських портів за допомогою розробки географічних баз даних

Звітність підприємницької діяльності морських портів є заключним етапом облікового циклу підприємства. Вона складається на підставі даних бухгалтерського обліку для задоволення інформаційних потреб різних категорій споживачів. Саме тому на сьогодні актуальними є питання складання фінансової звітності для підприємств всіх форм власності [2]. Логістика морського транспорту є одним з найважливіших сегментів інфраструктури і сприяє підвищенню зайнятості населення, створенню і збільшенню національного продукту країни.

Було розглянуто звіт про фінансовий стан порту «Южний» [1]. Всі дані були угрупованні у таблицю 1, де розглянуто фінансову звітність за 2 останні роки функціонування цього порту по типам активів.

Таблиця 1

Баланс (Звіт про фінансовий стан) порту «Южний»

Актив	Код рядка	Рік			
		2019		2018	
		На початок звітного періоду	На кінець звітного періоду	На початок звітного періоду	На кінець звітного періоду
Усього за розділом І (необоротні активи)	1495	3 331 730	3 331 680	1 815 962	2 176 716
Усього за розділом ІІ (оборотні активи)	1595	177 801	173 059	1 419 098	1 551 074
Усього за розділом ІІІ (поточні зобов’язання і забезпечення)	1695	316 503	205 459	107 933	98 430
Баланс	1900	3 826 034	3 710 198	3 235 060	3 727 790